

Filosofie jako „moudrost“

Z filosofie se nemůže a nesmí vytratit něco, co odedávna vyvolávalo jakýsi respekt a dokonce vysoké hodnocení „mudrců“, tj. moudrých, tzv. SOFOI. Odkud se vůbec bral tento zvláštní respekt: SOFOI, moudří byli ti, kdo dovedli v dané situaci a v dané chvíli poradit, poskytnout dobrou radu, a to proto, že toho věděli mnohem víc než ti, kdo o jejich radu žádali. Ale toto „víc“ nemělo znamenat, že jsou do momentální situace těch, kdo radu potřebovali, víc zasvěceni, že toho v detailech a do detailů vědí víc, že jsou více znalí podrobností. Takových „vševědů“ či „mnohovědů“ si Řekové příliš nevážili, jak je patrné z jejich posměšného pojmenování této tendence, tohoto sklonu jako POLYMACHIA. Moudří, mudrci se nevyznačovali množstvím (kvantitou) vědomostí a poznatků, ale tím, že znali to podstatné, to životně důležité. A právě+ tento moment musí zůstat vždy zachován, nesmí se ztrácet, ba ani slábnout. Dokonce ani intelektuálně nejpozoruhodnější filosofické podniky nemají šanci, aby obnovily, restituovaly vážnost, jakou v některých dobách filosofie měla a jakou v jiných dobách naopak ztrácela.

(Písek, 081212-2.)